

שליד המועצה המקומית גני תקווה

בפני חברי ועדת הערר:

רז לבנת, עו"ד, יו"ר ועדת הערר

איזט מולינה, רו"ח, חבר

גב' אביבית מנה קליל, חברה

העוררת: חברת סטודיו סי בע"מ ח"פ 511464398

ע"י ב"כ עוה"ד גלית גרימברג ואח'

מרח' יעקב אליאב 5, גבעת שאול ת"ד 23177

ירושלים 91231

טלפון: 02-5866512

פקס: 02-5865961

- נגד -

המשיבה: מנהלת הארנונה של המועצה המקומית גני תקווה

רחוב הגליל 48

גני תקווה 55900

ע"י ב"כ עו"ד ענבל כספי ממושרד עו"ד הררי - טויסטר ושות'

מדרך בן גוריון 2

רמת גן 52573

טלפון: 03-7553800

פקס: 03-7553801

החלטה

1. בפנינו ערר שהגישה העוררת ביום 17-01-2011 על נכס שמספרו 2811000/2920000 המצוי ברחוב הגליל 78 בגני תקווה. הערר עוסק בחיובי ארנונה שהושתו על העוררת בשנת המס 2010. עיקרי טענת העוררת היא כי דחית ההשגה על הסף נעשתה על ידי המשיבה שלא כדין, ולגופו של עניין כי נפלה טעות בחישוב השטחים במ חויבה, וכן כי הושתו עליה שטחים ציבוריים בהעמסה של למעלה מ 28% שלא כדין לאור בניגוד לעת"מ (ת"א) 2358-07, **קופולוביץ' זאב ו- 70 אחרים נ' המועצה המקומית גני תקווה** [טרם פורסם]. עוד מבקשת העוררת מוועדה זו להורות על עיכוב גביית תשלומי הארנונה מהעותרת.
  2. ביום 21-02-2011 התקבל בפנינו כתב תשובה מטעם המשיבה, אשר שבה וחזרה על טענותיה בהשגה, לפיהן איחור בהגשת ההשגה מחייב את דחיית ההשגה על הסף וכן את דחייתו של הערר שהוגש בעקבותיו אף הוא על הסף, כמו כן היא טוענת כי אין לה לוועדת הערר סמכות עניינית לדון בטענות אי חוקיות צו הארנונה של המועצה המקומית גני תקווה, וכן לגופו של עניין טענות נוספות כפי שפורטו בכתב התשובה מטעמה.
  3. ביום 21-02-2011 העברנו את כתב התשובה של המשיבה לב"כ העוררת לקבלת התייחסותה, וזו הובאה בפנינו ביום 09-03-2011.
  4. ביום 09-03-2011 העברנו את תגובת העוררת לטענות הסף של המשיבה לב"כ המשיבה לקבלת התייחסותה, וזו הובאה בפנינו ביום 22-03-2011.
  5. כפי שיפורט להלן, **אנו סבורים כי דין הערר להדחות על הסף**, משום שההשגה וכן הערר שהוגשו על ידי העוררת הוגשו באיחור ניכר, שאיננו ניתן לריפוי במסגרת סמכויותיה של וועדה זאת כפי שיפורט להלן.
  6. ס' 5 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) תשל"ו – 1976 קובע כי:
הרואה את עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו, רשאי תוך 30 ימים מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה בפני ועדת הערר.
הנדרש לעניין זה הוא שטרם יהיה ערר, צריכה להיות בעולם השגה ושתהיה בעולם תשובה להשגה ולפנינו אין את זה גם אין את זה.
- ביום 05-10-2010 נשלח מכתב מגב' עליזה מולינה בשם העוררת למנהל הארנונה, מכתב שכותרתו: "השגה בגין חיובי ארנונה לשנת 2010 ע"ש סטודיו סי". ייאמר מיד כי למרות הכותרת היומרתית, איחרה העוררת את המועד להגשת השגתה לעניין חיובי 2010, **איחור ארוך וניכר של כחצי שנה**.

ביום 09-12-2010 השיבה המשיבה למכתב זה ובפתח הדברים ציינה כי "השגתך הוגשה שלא במועד הקבוע בחוק הרשויות במקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1976. לפיכך, נדחות על הסף טענותיך שהועלו בהשגה בגין חיובי ארנונה כללית לשנת 2010". הנה כי כן, לא השגה לפנינו אף לא תשובה להשגה, כי אם מכתב תשובה לפנית אזרח - כראוי לה לרשות ציבורית להשיב, ובוודאי שאין בכוחו להתיר והוא אף לא התיימר להתיר, איחור במועד הגשת השגה בניגוד לקבוע במפורש בחוק.

7. בע"ש 557/05 הד הקריות בע"מ נ. מנהל הארנונה עיריית חיפה, ארנונה עירונית פסקי דין, המכון לחקר המיסוי המוניציפלי, כרך ג', ע' 354 קבע כב' השופט ביין כי מדובר במועד הקבוע בחיקוק, ועם חלוף המועד – חוסנה זכותו של מנהל הארנונה, והיא אינה צפויה עוד לתקיפה, ביטול או שינוי. בהעדר הסמכה מפורשת, כך נקבע, אין סמכות לבית משפט להאריך מועד הקבוע בחיקוק, והדבר חל מכוח קל וחומר על טריבונל מנהלי. הוראת ס' 22 ב' לחוק בתי דין מנהליים התשנ"ב – 1992, המקנה סמכות לבתי דין מנהליים להאריך מועדים, אינה חלה על ועדת הערר, שכן ועדת הערר איננה אחד מבתי הדין המנהליים עליהם חל החוק – והקבועים בתוספת לו. "קביעת מועד לערעור בחיקוק, כמוהו כקביעת תקופת התיישנות, יש בה להגן על הציפיות של הצד שזכה בהחלטה שיפוטית או מנהלית, כי עם חלוף המועד לערעור, חוסנה זכותו ואינה צפויה עוד לתקיפה, לביטול או לשינוי". [הדגש איננו במקור – ר"ל].

בת"א 4293/95 המ' 2359/95 זליכה אליהו נ' עיריית נתניה, ארנונה עירונית פסקי דין, המכון לחקר המיסוי המוניציפלי, כרך ג' ע' 602 נקבע כי אין לראות במכתב אשר שלח הנישום - השגה, משום שהמכתב נשלח לעירייה לאחר תשעים ימים מיום קבלת הודעת השומה. [הדגש איננו במקור – ר"ל].

8. בע"א 267/68 יחיאל עוזרי נ' עיריית ראשון לציון, פד"י כב(2) 711, 717 נקבע עוד: "משמע שזכותו של האזרח לערור על חיובו במס הוגבלה על ידי המחוקק בזמן; ומכלל הן אתה שומע לאו, שאחרי עבור הזמן הקבוע לכך בחוק, שוב אי-אתה יכול להישמע בערר על חיובך במס. אין זאת כי אם רצה בסופיותן של רשימות החייבים במסים ובארנונות וסכומי חבותם, במועד קצר ככל האפשר לאחר הכנתן; ויש דברים בגו שאומדן הכנסותיהן של רשויות מקומיות תלוי לא במעט בנתונים הללו, ועל פי-פיהם יוכלו ויצטרכו לבנות תקציביהן ולתכנן פעולותיהן. הגבלתו של האזרח בזמן הגשת עררו על חיובו במס, פירושה – מבחינת הרשות המקומית – משעבר זמנה של הגשת הערר, ולא הוגש ערר, זכאית הרשות המקומית לראות את השומה כסופית; ועל כן יש לראות באי הגשת ערר במועדו הקבוע בחוק, משום הודעה מכללא מצד האזרח שנדרש לשלם, בחבותו לשלם." [הדגש איננו במקור – ר"ל].

9. ראה גם עמנ (תל אביב) 325/07 רז לי נכסים בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית הרצליה, וכן בוע (תל אביב) 659/07 רובין חברה קבלנית בע"מ נ' עיריית הרצליה [מאגר LAW DATA] וכן במחוזי ת"א עמ"נ 221/05 ז'ק קובה נ' מנהלת הארנונה בעיריית חולון, [טרם פורסם]: "לטעמי אין לוועדת הערר סמכות לאמץ לעצמה "מדיניות שיפוטית" המנוגדת למועדים הנקובים מפורשות בחוק, ללא הסמכה חוקית לעשות כן". [הדגש איננו במקור – ר"ל].

10. חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 קובע בסעיף 4:

(א) מנהל הארנונה ישיב למשיג תוך ששים יום מיום קבלת ההשגה.
(ב) לא השיב מנהל הארנונה תוך ששים יום - ייחשב הדבר כאילו החליט לקבל את ההשגה, זולת אם האריכה ועדת הערר האמורה בסעיף 5, תוך תקופה זו, את מועד מתן התשובה, מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שתקופת ההארכה לא תעלה על שלושים יום.

ובסעיף 6 (א) קובע:

(א) הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה לפני ועדת ערר.

11. לו ביקש המחוקק להעניק לוועדת הערר סמכות להאריך מועדים להגשת השגה מעבר לשלושים יום, היה כותב כך ומאפשר זאת בלשון ברורה. משהגביל אך ורק לשלושים יום, אין לה לוועדה כל סמכות להאריך מועדים מעבר לכך, הגם שבקשה שכזו לא הוגשה בפניה ובוודאי שלא במועד. מקל וחומר אין למשיבה עצמה כל סמכות להארכת מועדים כלשהי שכזאת, בין במפורש ובין במשתמע, בניגוד לטענות העוררת.

12. בתגובת העוררת לכתב תשובת המשיבה, טוענת העוררת טענה יצירתית ומעניינת לפיה עצם משלוח הודעות דו חודשיות יוצרות, מדי חודשיים, מניין חדש להשגה, ולפיכך, לדידה, יכול כל אזרח להגיש השגה מדי חודשיים, כל פעם על דרישת התשלום החדשה.

טענה זאת, בכל הכבוד, אין בידנו לקבל מכמה טעמים. ראשית, היא איננה עומדת במבחן לשון החוק וכוונתו, שנית, היא מנוגדת לפסיקה ושלישית, היא מתבססת על מסמך חיוב דקלרטיבי ולא על מסמך החיוב הקונסטיטוטיובי.

חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 קובע בסעיף 3:

(א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:

(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

(2) נפלה בהודעת התשלום שמשגיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גודלו או השימוש בו;

(3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;

(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג - שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(ב) אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א).

(ג) על אף האמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), מי שחויב בתשלום ארנונה כללית ולא השיג תוך המועד הקבוע על יסוד טענה לפי סעיף קטן (א)(3), רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה כאמור כפי שהיה רשאי להעלותה אילו לא חוק זה.

13. החוק קובע "בתוך תשעים יום מיום קבלת ההודעה". ראשית, מדובר על הודעה אחת ויחידה ולא כתובות בלשון החוק המילים: "מקבלת ההודעות" או "מקבלת כל הודעה והודעה". שנית, ההודעה נוצרת במועד פרסום צו הארנונה והיא המקור החוקי הקונסטטיטוטיבי להיווצרות חוב הארנונה, ולא הודעות התשלום הדו חודשיות הנשלחות כשירות מידע וגביה לאזרח.

הפסיקה קובעת כי מטרת סעיף החוק הזה היא ליצור וודאות לגבי חיובי האזרחים וגביית הרשות המקומית ולא להותיר את המחלוקות פתוחות חוזרות ונשנות ללא וודאות.

לעניין זה ראה עת"מ (ב"ש) 277/04 שקמה תעשיות נייר בע"מ (בכינוס נכסים) נ' עיריית אשקלון, [פורסם בנבו]: "תכנון תקציבי של רשות מקומית בנוי על ארנונה במטרה לספק שירותים שהיא חייבת על פי דין. חוסר וודאות בכגון דא עלול ליצור מעין תוהו ובוהו כלכלי שייפגע בציבור... קיים אינטרס ציבורי בפעילות השוטפת של הרשות. אין לתקוע טריז בגלגליה של הרשות. רכבת הרשות חייבת לנוע. עצירת התנועה עלולה לפגוע בציבור הרחב שאינו חלק מן התהליך המסויים".

14. חיוב הארנונה בא אל העולם, כאמור לעיל, בעת פרסום צו הארנונה לשנת המס 2010, בעקבותיו נשלחו שומות שנתיות אל כל התושבים. קבלת דרישת תשלום הארנונה הדו-חודשית איננה מקור החיוב אלא רק הודעת תזכורת בגין יתרת החוב השנתית שטרם נפרעה. מקור חיוב הארנונה הינו, אם כן, בצו הארנונה שפורסם ושאושר כדין. לעניין זה עמ"נ (חי) 449-04 דור אנרגיה 1988 בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית חיפה: "החיוב בארנונה אינו נובע מקבלת הודעת החיוב כי אם מעצם פרסום העירייה על הודעה בדבר שיעור הארנונה שהחליטה עליהם ומועדי תשלומה - ס' 277 לפקודה. אכן, על מנת שחיוב הארנונה יהפוך בר ביצוע שולחת העירייה הודעות לתשלום הממוענות לכתובת הנכס החב בארנונה". [הדגש איננו במקור - ר"ל].

15. לעניין זה ראה גם עת"מ (ת"א) 4477-01-10 יגאל שמיע נ' עיריית רעננה [פורסם בנבו]: "הלכה פסוקה היא כי ההודעה בדבר חיוב בארנונה איננה יוצרת את החיוב אלא משמשת אמצעי הבא להקל על גבייתו והינה דקלרטיבית בלבד, אשר על כן פגם בהודעת החיוב אינו מאיין את חוב הארנונה." [הדגש איננו במקור - ר"ל].

16. עוד טוענת העוררת בתגובתה כי המשיבה הכשירה את הגשת ההשגה עת השיבה עליה לגופה. לכך לא נוכל להסכים. שהרי בפתח דבריה, בתשובה למכתב שנשא כותרת של השגה, אומרת המשיבה כי היא דוחה את ההשגה על הסף מפאת איחור - כלומר אין היא מכשירה דבר. למשיבה אף אין כל סמכות להעניק אורכה מקום בו החוק קבע פגות תוקף. כלומר, חלף המועד - לא תידון השגה. עצם המענה למכתב פניית העוררת, הגם שנשא כותרת "השגה" - איננה נותנת, אף אינה יכולה ליתן, הכשר למה שהחוק קבע שפקע תוקפו

17. בעמ"נ (ת"א) 241/08 רם חן חניונים בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית תל אביב יפו [פורסם בנבו] "כלומר, לגישת בית המשפט העליון, משחלף המועד להגשת השגה, הופך החיוב לחלוט, ולא ניתן עוד לערער עליו. מדובר – לאור גישה זו – במקרה הדומה יותר ל"התיישנות מהותית" (ולא דיונית) – בה הזכות של הנישום (לחלוק על חיובי הארנונה שלו), מתבטלת עם חלוף המועד להגשת ההשגה". [הדגש איננו במקור – ר"ל].

הלכה היא שמי שאחר את המועד בהגשת השגה מודה בחוב והוא מושתק מלהעלות טענות כנגד החיוב במועד מאוחר יותר. ראה לעניין זה עמ"נ 170/04 ויתקין מרקט בע"מ נ' מנהל הארנונה במועצה האזורית עמק חפר ואח' [פורסם בנבו], ע"ש 547/95 חב' יצרני בננות בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב יפו [פורסם בנבו], וע"ש 557/05 הד הקריות בע"מ נ. מנהל הארנונה עיריית חיפה [שם].

זאת ועוד, בעמ"נ (ת"א) 15918-12-09 רם חניונים בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית תל אביב יפו נקבע: "פסיקת וועדת הערר בדבר דחיה על הסף של הערר לשנים 2004-2006 מושתת על אדני הדין. לית מאן דפליג שהמערערת פנתה לראשונה למנהל הארנונה בעניין השומה לשנים 2005-2006 ביום 31.12.06. זוהי, אם כן, השגה מאוחרת שאחרי את מועדה. לעת הגשת ההשגה הייתה שומת הארנונה בגדר שומה חלוטה שבאופן עקרוני לא ניתן עוד להתערב בה על דרך של השגה וערר... בהעדור השגה כדין לא הייתה כל משמעות לערר שהוגש. באין ערר לא הייתה לוועדה כל סמכות להדרש לתכני הערר." [הדגש איננו במקור – ר"ל].

18. "ערר ניתן להגיש ואף זאת במועדים הקבועים בחוק רק לאחר דחיית ההשגה, משאין השגה אין ערר." [הדגש איננו במקור – ר"ל].
כך נקבע במפורש בבשא (ירושלים) 11416/08 עזרן אספרסו בר בע"מ נ' מועצה מקומית מבשרת ציון [LAW DATA]. במקרה שלפנינו לא היתה השגה, ולפיכך - אין ערר. משאין לערר זכות קיום עלינו לדחותו על הסף וכך אנו נאלצים לעשות.

19. עוד טוענת המשיבה כי יש לדחות את הערר על הסף מחוסר עניינית וגם בעניין זה הדין עימה. מקור הסמכות של וועדת הערר לענייני ארנונה הוא בחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: חוק הערר) הקובע כי:

" 3. השגה

- (א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:
- (1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;
  - (2) נפלה בהודעת התשלום שמישים עליה טעות בציון סוג הנכס, גדלו או השימוש בו.
  - (3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות.
  - (4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג - שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(ב) אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א) ... " (הדגשים שלנו – ר"ל).

20. סמכותה של וועדת ערר זו, מוגבלת בחוק אך ורק לעניינים הקבועים בסעיף 3 לחוק הערר. בערר זה עולה בקשה לדון באי חוקיות מעשה מנהלי של הרשות המקומית שאינו בסמכותה ולפיכך מנועה וועדת הערר מלדון בו. הכתובת להעלאת טענות מסוג זה היא בבית המשפט המנהלי. סעיף 3 מקנה לוועדה את הסמכות לדון אך ורק ברשימה סגורה ומוגבלת של עניינים אותם ורק אותם החליט המחוקק להפקיד בידיה. לבד מעניינים אלו, אין לה לוועדה כל סמכות לדון. בסוגיה זו אין לוועדת הערר סמכות עניינית ולפיכך אסור לה לדון. כל דיון של הוועדה בעניין זה יהיה Ultra Vires, ותוצאותיו Non Est Factum.

21. צודקת המשיבה באומרה כי אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את וועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת ארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות, שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א). גם מסיבה זו, של חוסר סמכות עניינית, **אנו דוחים את הערר על הסף.**

בבג"צ 129/84 פרופיל חן בע"מ נ' המועצה המקומית יבנה, פ"ד לח(4) 413 ביקשה העותרת מבית המשפט הגבוה לצדק להצהיר, כי הרשות המקומית חרגה מסמכותה, כשהטילה ארנונה כללית על אדמת בנין. הרשות המקומית טענה, שהיה על הנישום להשיג על החיובים בפני מנהל הארנונה ולא לפנות לבית המשפט הגבוה לצדק, לפני שמוצו כל הדרכים האלטרנטיביות. בית המשפט דחה טענה זו וקבע, כי לא שוכנע שלעותרת היה סעד אלטרנטיבי.

בהמ"פ 798/91 קופת חולים של ההסתדרות הכללית נ' עיריית קריית אתא ואח' כפרה המבקשת בעצם סמכות העירייה להטיל עליה ארנונה וטענה, כי ארנונה הוטלה עליה שלא כדין. בית המשפט קבע, כי בטענות מסוג זה אין מנהל הארנונה מוסמך לדון והעניין הינו בסמכות בית המשפט.

בה"פ 1082/95 פלסים חב' לפיתוח ולבנין בע"מ נ' מועצה מקומית מודיעין שב וקבע בית המשפט כי יש לפרש את סמכות מנהל הארנונה כסמכות ייחודית לדון בטענות על פי סעיף 3 לחוק, "באופן דווקני ומצמצם", ולכן מנהל הארנונה חסר כל סמכות לדון "בשאלה המהותית לעניין עצם סמכותה החוקתית והמהותית של המועצה להטיל ארנונה על נכסים, סמכות הנתונה כאמור לביהמ"ש". [הדגש איננו במקור – ר"ל].

בע"ש 227/96 בנק הפועלים בע"מ נ' מנהל הארנונה, עיריית תל-אביב, ארנונה עירונית פסקי דין, המכון לחקר המיסוי המוניציפלי, כרך ג', עמ' 401, וקבע, כי "לוועדת הערר לא הייתה סמכות לדון בטענת המערער לפיה קיימת סתירה בין הוראות הצו לבין הוראות חוק ההסדרים תשנ"ג ותקנות 1995".

בע"ש 5032/99 חברת שיקרצי תעשיות (1995) בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית חדרה, נפסק, כי סוגיית חוקיות צו הטלת הארנונה אינה מסוג העובדתי הטכני של נושאים נידונים במסגרת חוק הערר.

"בעקבות הקמת בתי המשפט המנהליים, הסמכות לדון בטענה של אי חוקיות הגדרה או תעריף בצו הטלת הארנונה נתונה לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים בעתירה המוגשת בפניו. תקיפה כזו יש להגיש בדרך של עתירה".
ראה: ד"ר הנריק רוסטוביץ', משה וקנין, נורית לב, רונית כהן כספי, **ארנונה עירונית**, הוצאת אוריאן.

22. לא נצא ידי חובתנו בטרם נתייחס לבקשת העוררת להורות על עיכוב גביית תשלומי הארנונה. סעיף 2 לאכרזת המסים (גביה) (ארנונה כללית ותשלומי חובה לרשויות המקומיות) (הוראת שעה), התש"ס-2000, קובע:

חוב סופי (תיקון התש"ס"ב)

(א) על אף האמור בסעיף 1 ובכל דין אחר, לגבי חובות לרשות המקומית, לא תומצא לאדם, לגבי הסכום השנוי במחלוקת, דרישה לפי סעיף 4 לפקודה ולא יינקטו פעולות לפי הפקודה כל עוד לא חלף המועד להשגת השגה, ערר, ערעור, לפי הענין (להלן - הליכי ערעור), ואם הגיש אדם הליכי ערעור או תובענה אחרת - כל עוד לא ניתן פסק דין סופי או החלטה סופית, שאינה ניתנת לערעור עוד; הוראות סעיף זה לא יחולו על הליכי גביה לפי הפקודה שהחלו בהם לפני תחילת תוקפה של אכרזת המסים (גביה) (ארנונה כללית ותשלומי חובה לרשויות המקומיות) (הוראת שעה) (תיקון), התש"ס"ב-2002.

(ב) בסעיף זה "השגה", "ערר" או "ערעור" כמשמעותם בהוראות הדין על פיו נקבע החיוב.

23. שעה שמועד ההשגה חלף ועבר זה מכבר, וכמובן שבעקבותיו מועד הערר חלף אף הוא ועבר, לא הייתה עוד כל מניעה משימוש בהליכי גביה ולפיכך לא יכולנו להיעתר לבקשת המבקשת להקפיאם. שאלה הנותרת בצריך עיון היא האם לוועדת ערר יש סמכות לצוות על הקפאת הליכי גביה, בין אם אלו נפתחו כדין או שלא כדין.

24. לאור החלטותינו אלה, לא מצאנו כל טעם להיעתר לבקשת העוררת לזמן את הצדדים לדיון.

25. משיצאה החלטתנו כמפורט לעיל, לא נותר לנו אלא להתמודד עם שאלת ההוצאות בתיק זה. עפ"י תיק בימ"ש לעניינים מנהליים, עמ"נ [חיפה] 206/08 **חן רפאל נ' עיריית כרמיאל**: "צריך להחיל את הכלל שלפניו פוסקים הוצאות לזכות מי שההליך הסתיים לטובתו... כבר ראינו שחיוב בהוצאות הוא בגדר סמכות שניתנה לוועדת הערר על פי חוק..." וכן ראה עמ"נ [חיפה] 436/01 **בנק הפועלים בע"מ נ' מנהלת הארנונה של עיריית חדרה**, [תק-מח 2003 (1) 13-02-2003]. בהיעדר הוכחה לסכום ההוצאות שבהן נשא הזוכה בהליך, אנו מחילים את הוראות תקנה 512 לתקנות סדרי הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 ומחייבים את העוררים עפ"י התוספת לכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ) תש"ס – 2000. אנו קובעים כי העוררים ישלמו למשיבה הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪ בתוספת ריבית והפרשי הצמדה כחוק מיום מתן החלטתנו ועד למועד התשלום בפועל.

26. החלטתנו התקבלה פה אחד והיא תועבר בדואר אלקטרוני אל משרדי באי כוח הצדדים ותשלח אליהם גם בדואר רשום. ניתן והודע בהעדר הצדדים ביום 3 באפריל 2011 בגני תקווה.

27. בהתאם לסעיף 3 (ב) לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א – 1000, לרשות הצדדים קיימת זכות ערעור לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת בתוך 45 ימים מיום מסירת החלטה זו.

_____

רז לבנת, עו"ד

יו"ר

_____

גב' אביבית מנה קליל

חברה

_____

רו"ח איזט מולינה

חבר